

מהיקות השבת

פרשת
בלק
תשפ"ה

יו"ר ע"י קהל לובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעז שליט"א

תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

כחו של גרמא

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

חסד נגד טילים

אני תושב ירושלים, אב למשפחה ברובת ילדים ב"ה. הטילים והאצקות בשנים עשר ימי המלחמה באיראן הבהילו את ילדי וגרמו להם תחושות לא נעימות. יום אחד נפלו רסיסי טילים בכמה רחובות הסמוכים לביתנו, דבר שגרם לנו ללכת לרחובות ולחנות וכן נפלו רסיסים בחצרות של שני מקרים שלנו.

המציאות הזאת גרמה שהבהלה שהייתה לי לילדי התפשטה גם ללבי. היה לי חשש רציני שהטילים עלולים לגרום לנו לנזקים ושאם אפשר להיות רגוע בענין הזה. כעבור זמן מה התפרסם על אנשים שנהרגו ונרבים שנפצעו מהטילים והחשש הלך ונכבד. בפרט שאין לי ממ"ד בבית, ולכן הרבינו בתפלות ובאמירת התהלים.

באחד מהימים שהיו מלווים בבהלות, הבאתי אדם ממחנה לביתי וכשהוא ראה את ביתי, הוא אמר לי שרמת ההגנה בבית שלנו היא פחותה מאד, ובאמת אם יפול על הבית כמעט כל רסיס שיהיה מהטילים ח"ו, הוא יכול לחדר לתוך הבית באין מפריע ולכן הוא הציע לי למנו את הבית בהשקעה של כעשרים אלף שקלים.

נסעתי למורי ורבי ופרסתי לפניו את ההצעה, ולאחר מחשבה הרב ענה לי שלדעתו ההשתדלות הזאת אינה זאת שתעזר לי, כי בלאו הכי גם אחרי ההשתדלות הזאת ההגנה בבית תשאר חלשה ולא מספקת, ואז הרב פתח לי את ספר משלי וקרא לי את הפסוק: "לא יועיל הון ביום עברה וצדקה תציל".

« המשך המעשה בעמוד ד

כך גם מרים הנביאה היתה עומדת בעזרת הנשים מחוץ לעזרת ישראל ובזכותה היה הכל.

בזכותה של אשת חיל

ולכן נסמכה פרה אדומה למרים הנביאה, ללמדנו את מעלתה של אשה יהודיה שעושה את המלאכות הגשמיים בביתה, אמן לא נפר לעין כל המסירות נפש שהיא עושה וטורחת בשביל בעלה וילדיה, אבל בזכותה יש את השפעת השכינה והטהרה בביתה, ובזה היא דומה לפרה אדומה שעוסקת במלאכות שהן חליו, כמו שאף הפרה אדומה מקריבים מחוץ למחנה ודוקא היא זאת שמטהרת.

ובשונה מכל הקרבנות שמקריבים אותם על המזבח, את פרה אדומה מזים על אדם טמא מת והוא עצמו נעשה כמזבח, וכשם שפרה אדומה היא 'הגורם' לאדם להטהר וכן הוא יכול לבוא לבית המקדש ולהקריב את שאר הקרבנות, כך מרים הנביאה היתה רק 'הגורם' לכהן שמושה רבנו יגלד ועל ידו באה ישועתו של ישראל, אבל על כך אמרו חז"ל (ב"ב טו): 'גדול המעשה יותר מן העושה', שמרים הצליחה לגרום לאביה לשא שוב את יוכבד.

מים בזכות מרים

ויבאר עוד שהמים חיים שהיו מערבים באפר הפרה, הם כנגד הארץ שהייתה בזכות מרים, והסבה שהבאר היתה בזכות מרים היא משום שבזכותה נצל משה מהיאור וכה נצלו כל עם ישראל לדורותיהם ממצרים, ולכן בזכותה היתה

אחד מדברי בלעם היה שאמר: "תמות נפשי מות ישרים ויהי אחריתי כמהו", ובתרגום יונתן אומר לואי דתהי סופי כזעירא דבהון, 'הלואי שיהיה סופי כמו הקטן שבהם', כי בלעם רצה לזכות לחלק ולו הקטן ביותר בעולם הבא, ולכאורה כיצד בלעם עם כל רשעותו העלה על דעתו שיוכל לזכות למות מות ישרים?

ויבאר בהקדמם מה שאמרו חז"ל (מו"ק כח): 'למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה, לומר לה מה פרה אדומה מכפרת, אף מיתתו של צדיקים מכפרת', וצריך להבין מהו הדמיון בין מרים הנביאה לפרה אדומה.

בזכותה של מרים

אלא אנו יודעים שמושה רבנו ואהרן הכהן הנהיגו את העם, אבל כל מה שמושה רבנו הגיע לגדלותו היה בזכות מרים הנביאה, וכמו שפוסק בגמרא (סוטה יב), שפאשר פרעה גזר להשליך לאור כל בן שיגלד, עמד עמרם וגרש את יוכבד, ואז באה בתו מרים ואמרה לו גזרתך קשה משל פרעה, שפרעה גזר רק על הזכרים ואתה גזר על הזכרים ועל הנקבות, ועוד אמרה לו בבניאה (שם יג), עתידה אמי שתלד בן שיושיע את ישראל, מיד קם עמרם והחזיר גרושתו וכה נולד משה רבנו, מושיען של ישראל.

נמצא, שכל גדלותו של משה רבנו הכל בזכות מרים, ואפ"ל שזה הדמיון בין מרים לפרה אדומה, שכן שפרה אדומה היא שונה מכל הקרבנות, ששורפים אותה מחוץ למחנה ומשם היא מטהרת,

פניני אגדה

• הרה"צ ר' אליהו מאהן שליט"א
משגיח דירשיתנו •

הגיע זמן הגאולה?

על גאולת ישראל אמר הנביא בשם ה': "אני ה' בעתה אחישנה" ואמר דניאל (סנהדרין כח), שאם נזכה יתקדם בנו "אחישנה" שה' יקדים לגאול אותנו, ואם לא נזכה יתקדם בנו "בעתה" שהגאולה תבוא בזמנה, וכתב המהרש"א (בחדושי אגדות שם), שהדבר תלוי בתשובה.

ונראה לבאר זאת על פי המובא במדרש (שו"ט תהלים קח), שעם ישראל בגלות נמשלו לגביר בתשעת החדשים, והגאולה נמשלה ללידה, והנה יש "עת ללדת", והינו שקדם שאדם שנולד קדם זמנו, הוא עלול להיות נפל, כך אם העם לא ראויים להקדמת זמן הגאולה, הרי שהגאולה לא תהיה טובה עבורנו אם תקדם, ולכן הקב"ה יקדים בנו "בעתה", כלומר שנצטרך להמתין ולחכות עד אשר נהיה ראויים בשלמות, בעבר שהוא נולד בשלמות רק כשנולד בזמנו.

אבל אם נזכה ונעשה תשובה שלמה לפני ה' ונתפלל ונבקש ממנו בכל כחנו שיתגדל ויתקדש שמו ויתברך בעולם במהרה, אזי הקב"ה יקדים בנו "אחישנה", כלומר שידבר גס נהיה ראויים להקדמת זמן הגאולה השלמה, וקמו שבעינו זה אמרו דניאל (שם ל): "עתידה אשה שתלד בכל יום פתנגול" וזה יהיה בדרך גס.

באר של מים, להורות שקמו שהמים מקיימים את המושג הדורות, כך בזכות מרים התקיימו דורות ישראל. ואת אותם המים חיים שהיו בזכות מרים היו מערבים עם אפר הפרה ומזים על הטמא מת והוא נטהר, כי ממרים לומדים שיש דברים שאדם עושה בגרמא ומעלתו גדולה מאד בשמים.

וכשם שבדיני נזיקין מצינו שאדם שגורם נזק לשני, הוא פטור מדיני אדם וחיוב דיני שמים, והסבה לכך היא משום שאדם פזה שמזיק לחברו בגרמא ואין לו על כך חרטה, כי פטר את עצמו שלא הזיק לו בדין, הרי שאין לו את הזכות להתכפר על ידי ענש בדין אדם, אלא עונשו מסור לדיני שמים, כי רק בשמים יוכלו לשום את גדל הענש המגיע לו על שגורם נזק לחברו, ומרבה מדה טובה, שאדם שגורם טובה לחברו, שפרו גדול מאד לאין ערה, ורק בשמים יכולים לשום את גדל שפרו.

הטהרה מהאוש

והדעת הזאת שבאפר הפרה אדומה, מטרתה את הטמאה שיש לטמא מת, שהטמאה הזו באה משום שאדם רואה את המת שהוא פאבן דוממת ובאה לו מכף טמאה של יאוש ומיריות וזאת משום שאינו רואה בעיניו את הזכיות שיש לאותו נפטר, שעליהן הוא עומד לנחל חיי עולם הבא שערכם רב עד למאד, וכשהפכה מזה עליו את אפר הפרה ששפרה מחוץ

למחנה, המערב עם מים חיים מבארה של מרים, הוא לומד מכך שיתקן ויש לנפטר הזה זכיות גדולות רק מיה ש'גרם' טוב לאחרים ומכך הוא מתמלא בשמחה ונטיהר משמאות מת.

ובזה יתרץ מה ששאלנו בפתח דברינו, כיצד בלעם חשב שהוא ימות מות ישרים? ויובן שאלו בלעם היה נזהר מהעניות ומונע את עצמו שלא להיות הגורם להחטיא את ישראל בבנות מואב, וכן נזהר בשאר מצוות בני נח, אכן היה זוכה למות מות ישרים (רמב"ם תשובה ג ה), ובפרט שבשביל זה נתן לו משמים פח השפעה אצל אמות העולם, כדי לגרם להם הערכה וכבוד כלפי עם ישראל, ולזכות אותם להזהר בקיום מצוות בני נח, כדי שיזכו גם הם להיות בני עולם הבא (עפ"ד הרמב"ם הנ"ל).

אבל פיון שבלעם הזיק לעם ישראל ברוחניות ובגשמיות בדרך של 'גרמא', בכך שהחטיא אותם בעצתו הרעה וגרם למותם של רבים מישראל, לכן עונשו היה קשה מאד, עד שרק דיני שמים יכולים לשום את עונשו כנ"ל, ואכן סופו היה רע ופר שהרגוהו בחרב, והוא נמנה מארבע הדיוטות שאין להם חלק לעולם הבא (סנהדרין ז). וישם הוא מתיסר בסיורים מרים, ולהבדיל בין הטמא לטהור, מרים הנביאה שהיתה הגורם למאלתו של ישראל כנ"ל, זכתה להפטר במיתת נשיקה (מ"ק כח). ולהתענג על ה' בעולם הבא.

מתיקות מימות התורה

בציור שלפנינו: אב ובנו יושבים ועוסקים בתורה למרגלות נחלי באר מים חיים וסובבים אותם פלאי הבריאה המסבים להם שלווה ורגע ורכוז בלמודם.

האם יש קשר בין נחלי הבאר לדרך למוד התורה הקדושה?

על כך במאמר: 'הבאר המעיין והבאר'

בענין ההכנות לשבת (ב)

באמור, את ההכנות לשבת למדו חז"ל מהפסוק "והיה ביום הששי והכינו וגו'", ובענין זה כתב בעל הגן איש חי (לה לה ס"א), אין "והיה" אלא לשון שמחה, והינו שצריך לטרוח בהכנות לשבת בשמחה, ומבאר בבאור הלכה (סי' רנ"ה י"שפים), שיש מצוה לרוץ לצרכי שבת כמו שיש מצוה לרוץ לקבל דבר מצוה.

ובהקשר לכך פסק השו"ע (חור"מ סי' שעה ח) שאם אדם רץ בערב שבת בין השמשות והזקן בו אדם שהיה מהלה פטור, מפני שרץ בנשות, וכתב הרמ"א שדיון זה הוא דוקא בסתם, אבל אם ברור לנו שהוא רץ לשאור חפציו, הרי הוא חייב כמו בחול, והבאר היטב כתב בשם הסמ"ע, ששיטת הרמב"ם היא שאפילו אם רץ לגמור את עסקיו קדם השבת, פטור לשלם, כי זה נקרא שרץ בנשות.

ודן בזה הבאור הלכה (שם) שיתכן שדיון הפטור למי שרץ בערב שבת תלוי במחלוקת נוספת, שלדעת האומרים שצריך להשלים בבקר לצרכי שבת, אם כן כבר מהבקר של יום ששי יהיה פטור אם היוק בדיעתו ולא רק בבין השמשות, ומצד שני כתב שיש לדחות זאת, שאמנם יש לו מצוה לרוץ לדבר מצוה, אבל כל מה שפטרנוהו הוא דוקא בבין השמשות שאין לו פנאי ושהות לעסוק ולשמר את עצמו בעת הריצה שלא יזיק, וענין עור.

כי כיון שהם לא סבלנים לשמע את דברי ה' מפי משה, אם כן מוטב שלא יכנס עמהם, כי אם משה יכנס לארץ, הוא יבנה את המקדש, והרי העם ימשיכו להיות סרבנים ולא ישמעו לדבריו, כמו שאמר להם משה: "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתו", ואם כן, יצטרכו להחריב את בית המקדש, ואין לה חלול ה' גדול מזה, שביטול מקדש שנבנה על ידי משה יחריב.

שהקב"ה רוצה לתת לו על מנת לזכות אותו בחיי עולם הבא.

אתה אחראי לעצמך!

וכעין זה מצינו בגמרא (יומא פו:), שבעל תשובה נקרא מי שבא לדור דבר עברה פעם ראשונה ושניה ונצל הימנה, ומדבר שם באותה אשה, באותו פרק, באותו מקום, וזה מלמדנו על כל נסיון שמביאים על האדם משמים, שעליו לעמוד בו דוקא עם אותו אדם ובאותו מקום שקשה לו ועל ידי כך הוא יגדל ויגדל.

וכיון שהעם התלוננו למשה ובקשו מים בחסר סבלנות, הם הפסידו את הקדוש ה' שמושה נצטוו לעשות לפניהם, נמצא איפה שאם אדם לא מחליט בעצמו ובוחר להיות סבלן ולא להתלונן על מה שקסר לו, אפילו צדיק גדול כמשה רבנו לא יועיל לו לתקן את מדותיו, וכמאמרם ז"ל (אבות א"ד): 'אם אין אני לי מי לי', שרק האדם בעצמו יכול לבחור לתקן את מדותיו ולשנות את דרכיו לטובה.

אתה תבחר בטוב!

ומשה רבנו יכל לעזר לעם להבין שהם בנסיון וליחזק אותם לעמוד בנסיון, וכמו שמצינו שמושה רבנו אמר למרגלים "והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ" וכו' על זה הדרך, אבל מכאן ואילך, את הבחירה בטוב, גם האדם הגדול ביותר כמשה רבנו, לא יוכל לבחור בטוב בשביל אחרים, אלא הבחירה נתונה לכל אדם, ועליו לבחור בעצמו בטוב.

ועל כן הקב"ה אמר למשה רבנו: "ען לא האמנתם בי... לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם", ולכאורה הרי משה לא חטא, אלא העם חטאו בחסר סבלנותם ובכך שסרבנו לשמע את דברי ה', וכמו שהפסוק ממשיך ואומר: "המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל" את ה'", אם כן מדוע משה צריך להענש שלא להפגס לארץ?

בית מקדש של משה

אלא דוקא בגלל שהעם חטאו במי מריבה, ה' אמר למשה שלא יכנס לארץ,

לאחר שמרים הנביאה נפטרה, נסתלק הבאר מים חיים שהיה בזכותה (תענית ט), ומשה רבנו אמר להם "שמעו נא המרים" וכתוב "מרים" בלי ו' שיכול להקרות "מרים", כי משה רבנו רצה לשנות להם פרק של הערכה על מרים הנביאה, שבזכותה היתה הבאר כי בזכותה כלם יצאו ממצרים, אבל העם לא היו סבלנים לשמע את דברי משה, ולכן הוא הכה את הסלע להראות להם את מעשיהם שהם לא סבלנים אלא דוחקים את השעה, קדגמת ההפאה שהוא מכה את הצור, ועל ידי ההפאה יצאו מהסלע מים.

והקב"ה אמר למשה ואהרן "ען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל" וכו' וזוהי שכל האומר משה חטא אינו אלא טועה, אלא היה זה החטא של העם שהם באו והתלוננו, והיה להם להבין שכל מה שהיה באר עד כה זה בזכות מרים, ואם כן ראוי להם להמתין קצת בצמא ולשמע דברי שבח והערכה על מרים הנביאה.

אין עצה נגד ה'

אבל העם באו למשה רבנו והתלוננו, ואדם שמתלונן הוא אף פעם לא יהיה מרצה ושמח, וגם אם ישלם ויתקן החסרון שעליו הוא מתלונן, הוא ימשיך להתלונן, וימצא תמיד על מה להתלונן, כי הקב"ה מנסה את האדם בכל יום בנסיונות חדשים.

והתנא באבות אומר (אבות ד' א'): 'אל תהי בז לכל אדם ואל תהי מפליג לכל דבר, שאין לה אדם שאין לו שעה ואין לה דבר שאין לו מקום, ויש לבאר, שהתנא מזכיר את האדם שלא לבזו לאדם שהוא מתנסה אם להעריך אותו אם לבזו לו, וכן שלא לחשב להפליג למקומות אחרים בטענה ששם לא יהיו לו את הקשיים שהוא מתמודד איתם במקום שהוא נמצא בעת, כי יתכן שבאמת עם אדם אחר ובמקום אחר לא יהיו לו בעת נסיונות, אבל בדיק בשביל זה ה' מעמיד אותו דוקא במקום זה ועם אדם פלוני כדי לראות שהוא עומד בנסיון קראוי, ויחבל לאדם להפסיד הדמיונות של מבחן כזה

ישנם שלשה סוגי מימות, מי בור, מי מעין, ומי באר. הבור הוא בפני עצמו ולכן צריך שיהיה בו ארבעים סאה כדי להטירה על ידו, מי מעין נובעים ובאים ממקומות אחרים ונעשים מעין בפני עצמו ומי באר הם כמו נחל, שגם נובע ממקומות אחרים וממשיך להיות קשור עם מימות נוספים.

ואפשר לבאר בדרך דרש, שהבור הוא כנגד ר' אליעזר בן הורקנוס שהיה 'בור סוד שאינו מאבד טפה', ור' אליעזר מצד עצמו רצה להיות מקשר עם כל החכמים, שעל כך רומזת הבאר שהיא מקשרת למימות נוספים, אבל החכמים נדו אותו והשאירו אותו לבדו כבור שהוא בפני עצמו והמים שבו אינם מחברים למימות נוספים, ור' אליעזר לא שמר להם טינה על כך שגדוהו, אלא נשאר עם עין טובה על החכמים, ולכן זכה שתורתו ונשארה לדורות והיה רבו המבקש של רבי עקיבא וממשיכיו השמועה, כמובא בהקדמות הרמב"ם לפרוש המשניות.

המעין שיבש

המעין הוא כנגד ר' אלעזר בן ער, שהחכמים היו קשורים אליו אבל הוא כחר להיות בפני עצמו ושמו לעצת אשתו והלך לגור במקומות של מעינות וכן הוא נפרד מהחכמים, ועל ידי כך הוא הפסיד את מעלתו הגדולה שהיה כמעין המתגבר, שהיו לו מחשבות עמוקות מאד בתורה ויראת שמים, ושכח את כל תלמודו, וזוהו מן הימים, כשחזר אל החכמים וראו ששכח את תלמודו, רחמו עליו החכמים והתפללו 'שלא יבש המעין' ושיחזרו לזכר את תלמודו, ואכן הוא חזר לתלמודו (שבת קמז:). וזכה להיות במחיצת חבריו הצדיקים בעולם הבא (חגיגה יד:), אבל למעשה מעטות מאד הן המימרות שיש בתלמוד בשמו.

ור' אלעזר בן ער נכשל בגלל ששמוע לקול אשתו, וחו"ל אומרים (ב"מ טז:). שיש דברים שצריך לשמוע לעצת אשתו, ויש דברים שהשמוע לעצת אשתו נופל בגיהנום. ויבאר שהפתרון לכך הוא שאדם צריך לשמוע מיטב מה

המושג **מיתקות הניסים** וזמרת: חושבני שהעצה הטובה ביותר היא להתחזק בצדקות ובגמילות חסדים וזה נעמד לה הנצל.

בכל ערב שבת אני נוהג לקחת את ילדי ברכב לקניות הנצרכות לשבת ובקר להסל על בני ביתי להתכונן לשבת כשהילדים אתי. כך עשיתי גם בערב שבת פרשת שלח (תשפ"ה) והנה כשסימתי את הקניות והתחלתי ליסוע לכיוון הבית, לפתע אני רואה אבר שרץ על צד הכביש עם תיק ביזו והנה נראה שהוא מתקשה מעט בהליכה ברגליו, כשעברתי ליזו הוא בקש ממני לעצר ושאל האם אני מגיע לכיוון היציאה מהעיר.

ענית לו שאני נוסע לכיוון ההפוך והוא המשיך לרוץ. אך באותו רגע התעוררתי עליו ברחמים, חשבתי לעצמי: אני נוסע ברכב ממזג והתלמיד חכם הזה רץ בחם וגם נראה שהוא מתקשה בהליכה, והחלטתי לקחת אותו ברכב.

העליתי אותו לרכבי והתחלתי בנסיעה מיוחדת עבורו. באמצע הדרך לפתע אגחנו שומעים אעקסה! ילדי נכנסו לבהלה, שיתית להרגיע אותם, ותוך כדי ירדנו מהרכב להסתתר במקלט הסמוך. אך בגלל הבהלה של ילדי, אמרתי לאברך שאני יהיה מקרב לחזר הביתה, אבל

מוניע את אשתו לומר את עצתה, שאם המניע שלה הוא להביא את הבעל לידי יראת שמים, ישמע בקולה, ואם המניע שלה הוא להביא לידי הבלי עולם הזה, לא ישמע בקולה, והלב יודע אם לעקל אם לעקלקלות (ע' סנהדרין כו:).

כחם של חברים

הבאר היא כנגד רבי עקיבא שהשתדל תמיד להיות מחבר לחכמים, עד כדי כך שהיו לו עשרים וארבעה אלף תלמידים, ומספר (קבוצות סג). שלאחר מיתתם, הוא התאמץ שוב והלך לחכמים שבדרום, והם קבלו אותו עליהם לרב כי ראו בו עוה גדולה, וכן הם קבלו ממנו תורה ומהם יצאה תורה לישראל, וזה מלמדנו שאדם צריך להיות מחבר לחברים צדיקים יראי ה', שהרי 'אין התורה נקנית אלא בחבורה' (ברכות ג:), וזה יהיה חלקו הנצחי לעולם הבא.

עצה מתוקה

אמרו חז"ל (בר"ר מב ד:): **אם ראתי מלכות מתנורה אלו באלו צפה לרגלו של משיח**, ובזמנים אלו שיש מלחמות גדולות בעולם, בודאי זהו זמן של עת רצון גדולה לכיאת המשיח, ועלינו לעשות מה שביכולתנו שלא נחמיץ את ההזדמנות הגדולה הזאת שצפוי לה אבותינו ואבות אבותינו קרוב לאלפים שנה.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, חמל על עמך רחם על נחלתך, חוסה נא כרב רחמך והושיענו למען שמך, ראה כי אולת יד ואפס עצור ועזוב, ודוקא בדור הזה שירדנו פלאים, אתה מושקע עלינו בחמלה ממוכן שבתך ואתה חפץ לעשות סוף וקץ וגלותנו.

אנא ה', זכה אותנו לעשות מעשים טובים כאלו שיכריעו את גורל כל עמך ישראל לזכות לראות בקרוב ממש בנאולה השלמה שתשלח לנו את משיח צדקך ותבנה לנו את בית מקדשך ושם נקריב לפניך קרבות על חסדיך הרבים שגמלת עמנו ועם אבותינו, ובחמדיך גאל את כל אחד מאתנו בנאולה פרטית שלמה, להיות תמיד מעבדיך הנאמנים שבהם אתה מתפאר אמן סלה.

אני יסח אותו למקום קרוב יותר עד כמה שאפשר. בסיעתא דשמיא תור כדי הנסיעה ראינו אוטובוס שנוסע עד לכניסה לעיר, אלא שהאוטובוס היה לפנינו ואנחנו עלולים להפסיד אותו, בעזרת ה' נכנסתי דרך סמטאות וכן הגעתי לתחנה לפני האוטובוס ושם האברר ירד.

בעת בני ביתי התקשרו אלי בבהלה ושאלו האם הכל בסדר אתנו, ענית שברוך ה' הכל בסדר, ושאלתי מה סבת הבהלה והשיבו לי שהם שמעו מהשכנים שנופל רסיס באזור הבית. כשהגעתי לרחוב של הבית ראיתי אנשים שעומדים במקום שבו אני חונה בקביעות את הרכב. יצאתי מהרכב וראיתי שהאנשים עומדים סביב רסיס גדול שנופל מהטל ונפער חור גדול באדמה.

התרגשתי מאד ועליתי לבית כשהודא עצומה בפי לה' על החסד הגדול שעשה אתנו. הבנתי טוב, שבזכות החסד שגמלתי עם אותו אברך, דבר שעכב אותי בדרך - לא הגעתי לתניה בזמן שפנת הרסיס, שאז מלבד הבהלה שזה היה יוצר אצלנו והקושי לרכוש, מי יודע אם היינו מספיקים להתרחס מהרכב והנה עלול להיות חלילה נזק לגוף ולנפש חס ושלום. אוזר ה' כי עניתני ותייה לי לישועה.

מ. ח. ירושלים